

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

תמורה-הכלל ממירין	מאן דאמר	כ	י	ט	ז	ו	ה	ד	ג	ב	א
מירא	והאמר רב יהודה אמר רב, וכן תנא דבי רבי ישמעאל:										◊
מהו דתימא - ה"מ עונש דשוה בין ביחוד בין בצבור, אבל הכא כיון דעונש שאינה שוה בכל הוא											!
הצבור והשותפין אין עושין תמורה	דתנן:										!
אשה נמי, כי עבדא - לא לקיא, קמ"ל.											◊
קטן מהו שימיר?	בעי רמי בר חמא:										◊
היכי דמי?											^
אילימא בקטן שלא הגיע לעונת נדרים											!
אקדושי לא אקדיש, אמורי ממיר?											⚡
אלא כי קמבעיא ליה בקטן שהגיע לעונת נדרים - מי אמרינן מדאקדושי מקדיש - אמורי נמי ממיר, או דלמא כיון דלאו בר עונשין הוא - בתמורה לא קדשה?											!
ואפילו אם תימצא לומר קטן עביד תמורה - דהא אתי לכלל עונשין, עובד כוכבים מהו שימיר?											◊
מי אמרת מדאקדושי מקדיש											^
איש איש, מה תלמוד לומר איש איש - לרבות את העובדי כוכבים, שנודרים נדרים ונדבות כישראל	דתניא:										◊
אמורי נמי ממיר, או דלמא: כיון דלא אתי לכלל עונשין, כי עביד תמורה - לא קדשה?											^
קדשי עובדי כוכבים - לא נהנין ולא מועלין, ואין חייבין עליהם משום פיגול נותר וטמא, אין עושין תמורה, ואין מביאין נסכים, אבל קרבנו טעון נסכים - דברי ר"ש.	רבי: ת"ש, דתניא: [ר"ש]	◆	!								◊
בכולן אני רואה להחמיר	ר' יוסי:	◆	!								◊
בד"א - בקדשי מזבח, אבל בקדשי בדק הבית - מועלין בהן.	[ת"ק]	■	!								◊
אין עושין תמורה	קתני מיהא:	■	!								
ורמי בר חמא - בהקדשי עובד כוכבים להתכפר עובד כוכבים - לא קמבעיא לי, כי קמבעיא לי - בהקדשי עובד כוכבים ומתכפר בישראל בתר מקדיש אזלינן, או בתר מתכפר אזלינן?	[רמי בר חמא]		^								◊
תיפשוט ליה מדר' אבהו			⚡								
המקדיש מוסיף חומש, ומתכפר עושה תמורה, והתורם משלו על של חברו - טובת הנאה שלן	דא"ר אבהו א"ר יוחנן:	■	⚡								◊
התם הוא דקאתי מכה ישראל, משום הכי אזלינן בתר מתכפר, והוה ליה תחילתו וסופו ביד ישראל, אבל הכא - הכי קא מבעיא ליה: מי בעינן מתחילה ועד סוף דתיקו ברשות מאן דעביד תמורה?	א"ל: [רמי בר חמא]		!								◊
תיקו.			■								◊
קדשי עובדי כוכבים לא נהנין ולא מועלין.	אמר מר:										◊
לא נהנין - מדרבנן, ולא מועלין - מדאורייתא.											■
מ"ט?											^
דכתיב: (ויקרא ה') נפש כי תמעול מעל וחסאה בשגגה, וילפינן חטא מתרומה, ובתרומו' כתיב (במדבר י"ח) בני ישראל - ולא עובדי כוכבים.											!
ואין חייבין עליהם משום פיגול נותר וטמא											◊
דכתיב בה בטומאה: (ויקרא כ"ב) דבר אל אהרן ואל בניו וינזרו מקדשי בני ישראל ולא יחללו את שם וגו'.											◊

<p>disputants-חולקים- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה- O</p>	<p>statement-מימרא- קושיא-challenge- question-שאלה- answer-תירוץ- ! proof-ראיה- ■</p>
--	---

מקרא-key:

תמורה-הכלל ממירין	מאן דאמר	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ויליף נותר חילול חילול מטומאה, דכתיב גבי טומאה: (ויקרא כ"ב) בני ישראל ולא יחללו וגו', וכתוב גבי נותר: (ויקרא י"ט) ואוכליו עונו ישא כי את קדש ה' חלל.											■
ויליף פיגול עון עון מנותל דכתיב גבי פיגול: (ויקרא ז) והנפש האוכלת ממנו עונה תשא, וכתוב גבי נותר: (ויקרא י"ט) ואוכליו עונו ישא כי את קדש ה' חלל, וכולהו - בני ישראל ולא עובדי כוכבים.											■
ואין עושין תמורה											■
דכתיב: (ויקרא כ"ז) לא יחליפנו ולא ימיר, וכתוב בריש ענין: (ויקרא כ"ז) דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם איש כי יפליא נדר בערכך.											■
ל"א: ואין עושין תמורה, מ"ט? דאיתקשא תמורת בהמה למעשר בהמה, ומעשר בהמה למעשר דגן, וגבי מעשר דגן כתיב: (במדבר י"ח) כי את מעשר בני ישראל אשר ירימו לה' בני ישראל - ולא עובדי כוכבי.											■
ואין מביא נסכים אבל קרבנו טעון נסכים דברי רבי שמעון.	[ר"ש]										■
מנה"מ?											▲
(במדבר ט"ו) אזרה, אזרה מביא נסכים, ואין העובד כוכבים מביא נסכים. יכול לא תהא עולתו טעונה נסכים - ת"ל כהן.	דתנו רבנן:										■
רואה אני בכולן להתמיר.	ר' יוסי:										■
מאי טעמא?											▲
לה' כתיב ביה.											!
בד"א בקדשי מזבח אבל בקדשי בדק הבית מועלין בהן											■
מ"ט?											▲
דכי גמרינן מעילה חטא חטא מתרומה - דומיא דתרומה דקדוש קדושת הגוף, אבל בקדושת בדק הבית, דקדושת דמים - לא.											!
כל לא תעשה בתורה, עשה בה מעשה - חייב, לא עשה בה מעשה - פטור.	רב יהודה אמר רב:										■
וכללא הוא דלא שאין בו מעשה פטור? והרי מימר דלאו שאין בו מעשה הוא ולק?											ז
לא שהוא רשאי להמיר, אלא שאם המיר - מומר, וסופג את הארבעים	דתנן:										■
הא מני רבי יהודה היא	אמר לך רב:										!
לאו שאין בו מעשה - לוקין עליו	דאמר: [רבי יהודה]										■
ומי מצית מוקמת למתניתין כר' יהודה? והא אוקימתא לרישא דלא כרבי יהודה											ז
הכל ממירין, הכל לאיתווי מאי - לאיתווי יורש, ודלא כרבי יהודה	דקתני:										■
האי תנא סבר לה כוותיה בחדא - דלאו שאין בו מעשה לוקין עליו, ופליג עליה בחדא - דאילו רבי יהודה סבר יורש אינו סומך, יורש אינו ממיר, ותנא דידן סבר יורש סומך יורש ממיר.											!
כל לא תעשה שבתורה, עשה מעשה - לוקה, לא עשה מעשה - פטור חוץ מגשע ומימר ומקלל חבריו בשם, אף על פי שלא עשה מעשה - חייב.	רב אידי בר אבין אמר רב עמרם א"ר יצחק א"ר יוחנן משום ר' יוסי הגלילי:										■
אף המקדים תרומה לביכורים.	משום רבי יוסי ברבי חנינא:										■
גשע מנלן?											▲
אמר קרא (שמות כ') כי לא ינקה ה' את אשר ישא את שמו לשוא, בית דין של מעלה - אין מנקין אותו, אבל בית דין של מטה - מלקין אותו ומנקין אותו.	ר יוחנן משום ר"מ:										!
ואימא, לא תיהוי ליה נקיות כלל	רב פפא לאביי:										ז

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- O</p>	<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- ! proof- ראיה- ■</p>
<p>מקרא-key:</p>	

תמורה-הכלל ממירין	מאן דאמר	כ	ט	ז	ח	ו	ה	ג	ב	א
אם כן, לכתוב קרא לא ינקה ולישתוק, ה' למה לי - בית דין של מעלה הוא דאין מנפקין אותו, אבל ב"ד של מטה - מלקין ומנפקין אותו.	א"ל: [אביי]									!
אשחון שבועת שוא, שבועת שקר מנלן?										^
לשוא לשוא שני פעמים, אם אינו ענין לשבועת שוא - תניהו ענין לשבועת שקר, דלוקה.	רבי יוחנן ידידיה אמר:									!
שבועת שקר היכי דמי?	מתקיף לה רבי אבהו:									ז
אי נימא דאמר שלא אוכל ואכל										!
התם מעשה קא עבד										ז
ואלא דאמר שאוכל ולא אכל										!
ההוא מי לקי?										ז
שבועה שאוכל ככר זה היום, ועבר היום ולא אכל רבי יוחנן ורבי שמעון בן לקיש אמרי: אינו לוקה.	והאיתמר: [ר"י ור"ל]									ז
אינו לוקה - דלאו שאין בו מעשה הוא, וכל לאו שאין בו מעשה - אין לוקין עליו.	ר' יוחנן:									ז
אינו לוקה - משום דהוה ליה התראת ספק וכל התראת ספק - אין לוקין עליו	ר"ל:									ז
תהא באכלתי ולא אכלתי.	אלא א"ר אבהו:									!
ומאי שנא דקא מרבה אכלתי ולא אכלתי, מאוכל ולא אכל?										ז
בפירוש ריבתה תורה שקר דומה לשוא, מה שוא - לשעבר, אף שקר - לשעבר.	רבא:									!
שבועה שלא אוכל ככר זו שבועה שלא אוכלנה שבועה שלא אוכלנה, ואכלה - אינו חייב אלא אחת וזוהי שבועת ביטוי שחייבין על זדונה מכות ועל שגגתה קרבן עולה ויורד.	אייתיביה רבי ירמיה לרבי אבהו:									ז
זוהי למעוטי מאי? לאו למעוטי אכלתי ולא אכלתי - דלא לקי?										ז
לא, זו היא דעל שגגתה מייתי קרבן, אבל אכלתי ולא אכלתי - לא מייתי קרבן ומני - רבי ישמעאל היא										!
אינו חייב אלא על העתיד לבא, אבל מלקא לקי	דאמר: [ר' ישמעאל]									!
זוהי שבועת שוא שחייבין על זדונה מכות ועל שגגתה פטור.	אימא סיפא:									ז
זוהי למעוטי מאי? לאו למעוטי אכלתי ולא אכלתי דלא לקי?										ז
לא, זוהי - דעל שגגתה פטור מקרבן, אבל אכלתי ולא אכלתי - מייתי קרבן ומני - ר"ע היא										!
מביאין קרבן לשעבר.	דאמר: [ר"ע]									!
והא אמרת רישא - רבי ישמעאל										ז
אלא, מדסיפא רבי עקיבא - רישא נמי רבי עקיבא, ורישא לאו למעוטי אכלתי ולא אכלתי, אלא למעוטי אוכל ולא אכל										!
ומאי שנא?										ז
דקאי בלהבא - ממעט להבא קאי בלהבא - ממעט לשעבר?										!
ומימר.										
לא תתני ומימר, משום דבדיבורו עשה מעשה.	רבי יוחנן לתנא:									!
המקלל את חבריו בשם.										!

Talmud Navigator

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

תמורה-הכלל ממירין	מאן דאמר	כ	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י		
מנלן?											▲		
אמר קרא (דברים כ"ה) אם לא תשמר, וכתוב (דברים כ"ה) והפלא ה' את מכותך, הפלאה זו אינו יודע מהו, כשהוא אומר (דברים כ"ה) והפילו השופט והכהו לפניו - הוי אומר: הפלאה זו מלקות.	ר' אלעזר א"ר אושעיא:										!	◊	
אימר: אפילו שבועת אמת											⚡	◊	
בהדיא כתיב (שמות כ"ב) שבועת ה' תהיה בין שניהם.											!	◊	
אימר: הני מילי - לפייס את חברו, אבל מילקא - לילקן											⚡	◊	
לא מצית אמרת, דהכתיב (דברים ו') ובשמו תשבע.											!	◊	
ההוא מיבעי ליה לכורב											⚡		
מנין שנשבעין לקיים את המצות - שנאמר (תהלים קי"ט) נשבעתי ואקימה לשמור משפטי צדקך	דאמר רב גידל אמר רב:										⚡	◊	
הכתיב קרא אחרינא (דברים י') ובו תדבק ובשמו תשבע.											!	◊	
אלא למאי אתא - למקלל את חברו בשם.											■		
ואימא: למוציא שם שמים לבטלה?											⚡	◊	
מי גרע מקלל את חברו בשם, ממוציא שם שמים לבטלה?											!		
אנן הכי קא קשיא לן: אימא, מוציא שם שמים לבטלה - תיסקי ליה במלקות, אבל מקלל חברו בשם, כיון דקעביד תרתי, דקא מפיק שם שמים לבטלה, וקמצער ליה לחבריה - לא תיסקי ליה במלקות											⚡	◊	
לא מצית אמרת, דכתיב (ויקרא י"ט) לא תקלל חריש ואי אמרת בשלמא לקלל את חברו - אזהרתיה מהכא, דכתיב לא תקלל חרש. אלא אי אמרת מוציא ש"ש לבטלה, אזהרתיה מהיכא?											!	◊	
אלמה לא? והכתיב: (דברים ו') את ה' אלהיך תירא ואותו תעבוד											⚡		
ההוא - אזהרת עשה הוא.											!		
אף המקדים תרומה לביכורים.	משום רבי יוסי בר' חנינא:											■	◊
מאי טעמא דרבי יוסי ברבי חנינא?												▲	
אמר קרא: (שמות כ"ב) מבלאתך ודמעך לא תאחר, מלאהי אלו ביכורים, ודמעך - אלו תרומה, ואמרה לא תאחר.												!	◊
הקדים תרומה לביכורים, לוקה	איתמר: חד: [ר"א/ר' יוסי ברבי חנינא]											◆	◊
אינו לוקה	וחד: [ר"א/ר' יוסי ברבי חנינא]											◆	◊
תסתיים דר' יוסי בר' חנינא הוא דאמר לוקה, מדאמר ר' יוסי בר' חנינא אף המקדים תרומה לביכורים.												■	◊
אדרבה, תסתיים דר' אלעזר הוא דאמר לוקה												⚡	◊
הוי לפניו שתי כלכלות של טבל, ואמר מעשר של זו בזו - הראשונה מעושרת.	דתנן:											⚡	◊
של זו ושל זו בזו - הראשונה מעושרת, והשניה אינה מעושרת.												■	◊
מעשרותיהם מעשר כלכלה בחבירתה - קרא את השם.												⚡	
לוקה מפני שהקדים מעשר שני שבה, למעשר ראשון שבחבירתה	ואתמר, רבי אלעזר:											⚡	◊
תסתיים												■	
אלא ר' יוסי בר' חנינא דאמר אינו לוקה, לימא קשיא דר' יוסי בר' חנינא אדר' יוסי ברבי חנינא												⚡	◊

<p>disputants-חולקים- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review- מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment- מעשה-story- O</p>	<p>מימרא-statement- קושיא-challenge- שאלה-question- תירוץ-answer- ראיה-proof-</p>
<p>מקרא-key:</p>	

תמורה-הכלל ממירין	מאן דאמר	כ	ט	ז	ח	ו	ה	ד	ג	ב	א
לא, רבי יוסי ברבי חנינא אפטורא קאי, והכי קאמר: לאו שאין בו מעשה - אין לוקין עליו, משום רבי יוסי ברבי חנינא אמרו: אף המקדים תרומה לביכורים.											!
ומאי שנא מימר דלקי - משום דבדיבורו עשה מעשה, מקדים תרומה לביכורים נמי לילקי - משום דבדיבורו עשה מעשה											!
שאני התם - דלאו שניתק לעשה הוא, דכתיב (במדבר י"ח) מכל מעשרותיכם תרימו.	רב אבין:										!
יתיב רב דימי וקאמר לה להא שמעתא	[רב דימי]										!
וכל לאו שניתק לעשה לא לקי? והא מימר, דלאו שניתק לעשה הוא - ולקי	א"ל אבין:										!
לא שאדם רשאי להמיר, אלא שאם המיר - מומר, וסופג את הארבעים	דתנן:										!
הוי להו תרי לאוי וחד עשה, ולא אתי חד עשה ועקר תרי לאוי.											!
והרי אונס, דחד לאו וחד עשה, ולא אתי חד עשה ועקר לאו											!
אונס שגירש, אם ישראל הוא - מחזיר ואינו לוקה, ואם כהן הוא - לוקה ואינו מחזיר	דתניא:										!
כהנים קאמרת כהנים טעמא אחרינא הוא, דרבי רחמנא קדושה יתירא.											!
כתנאי											!
(שמות י"ב) לא ישאירו ממנו עד בקר. בא הכתוב ליתן עשה אחר לא תעשה, לומר שאין לוקין עליו - דברי רבי יהודה.	[רבי יהודה]										!
לא מן השם הוא זה, אלא משום דהוה לאו שאין בו מעשה, וכל לאו שאין בו מעשה - אין לוקין עליו.	רבי יעקב:										!
מכלל דרבי יהודה סבר - לוקין עליו.											!
ורבי יעקב האי והנותר ממנו עד בקר באש תשרופו - למאי אתא?											!
העצמות והגידין והנותר - ישרפו בששה עשר, חל ששה עשר להיות בשבת - ישרפו בשבעה עשר, לפי שאין דוחין לא את השבת ולא את יום טוב.	מביעי ליה לכדתנן:										!
מ"ט - אמר קרא (שמות י"ב) והנותר ממנו עד בקר באש תשרופו - בא הכתוב ליתן בוקר שני לשריפתו.	חזקיה, וכן תנא דבי חזקיה:										!
כל מילתא דאמר רחמנא לא תעביד. אם עביד - מהני דאי סלקא דעתך לא מהני, אמאי לקי?	אבין:										!
לא מהני מידי, והאי דלקי - משום דעבר אמירא דרחמנא הוא.	רבא:										!
אונס שגירש, אם ישראל הוא - מחזיר ואינו לוקה	מיתבי:										!
ואי אמרת כיון דעבר אמירא דרחמנא - לקי, הא נמי לילקי תיובתא דרבא											!
שאני התם - דאמר קרא (דברים כ"ב) כל ימיו - כל ימיו בעמוד והחזיר.	אמר לך: [רבא]										!
ולאבין											!
אי לא דאמר רחמנא כל ימיו, הוה אמנא: איסורא הוא דעבד ליה אי בעי - ליהדר, ואי בעי - לא ליהדר, קמ"ל:	[אבין]										!
אונס שגירש, אם ישראל הוא - מחזיר ואינו לוקה, ואם כהן הוא - לוקה ואינו מחזיר.	לישנא אחרינא. מיתבי:										!
קתני אם ישראל הוא - מחזיר - תיובתא דאבין											!
שאני התם, דרחמנא אמר כל ימיו - כל ימיו בעמוד והחזיר.	[אבין]										!
ורבא											!
אי לא כתב רחמנא כל ימיו, הוה אמנא - לילקי וליהדר דהוה ליה לאו גרידא, דכתיב לא יוכל לשלחה, אהכי כתב קרא כל ימיו - לשווייה לאונס ללא תעשה שניתק לעשה, דאין לוקין עליו.	אמר לך רבא:										!

Talmud Navigator

<p>disputants-חולקים- נקודה מרכזית לסיכום חזרה- central point for summary and review- < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment- story-מעשה- O</p>	<p>statement-מימרא- קושיא-challenge- שאלה-question- ! תירוץ-answer- ראייה-proof-</p>
<p>מקרא-key:</p>	

תמורה-הכלל ממירין	מאן דאמר	כ	ט	ז	ח	ו	ה	ג	ב	א
והרי תורם מן הרעה על היפה, דרחמנא אמר (במדבר י"ח) מכל חלבו חלבו - אין, גירועין - לא.										ז
אין תורמין מן הרעה על היפה, ואם תרם - תרומתו תרומה.	ותנן:									ז
אלמא מהני, תיובתא דרבא										ז
שאני התם, כרבי אילעא	אמר לך רבא:									!
מנין לתורם מן הרעה על היפה שתרומתו תרומה - שנאמר (במדבר י"ח) ולא תשאו עליו חטא בהרימכם את חלבו ממנו, אם אינו קדוש, נשיאות חטא למה? מיכן לתורם מן הרעה על היפה - שתרומתו תרומה.	דא"ר אילעא:									!
ולאביי										ז
אי לא דאמר רחמנא ולא תשאו עליו חטא, ה"א, הכי אמר רחמנא: עביד מצוה מן המוכרח, ואי לא עביד חטא לא מיקרי, קמ"ל.	[אביי]									!
והרי ממין על שאינו מינו, דאמר רחמנא (במדבר י"ח) כל חלב יצהר - ליתן חלב לזה וחלב לזה										ז
אין תורמין ממין על שאינו מינו, ואם תרם - אין תרומתו תרומה.	תנן:									ז
אלמא: לא מהני, תיובתא דאביי										ז
שאני התם, דאמר קרא (במדבר י"ח) ראשיתם - ראשית לזה, וראשית לזה	אמר לך אביי:									!
ראשית.	וכן אמר ר' אילעא:									!
ולרבא										ז
אי לא דאמר רחמנא ראשית, הוה אמינא: (במדבר י"ח) תירוש ויצהר דכתיב בהו חלב חלב - דאין תורמין מזה על זה, אבל תירוש ודגן, דגן ודגן, דחד חלב כתיב בהו, כי תרים מהאי אהאי - לא לקי, כתב רחמנא ראשית - ליתן חלב לזה וחלב לזה.	[רבא]									!
הא תירוש ודגן דחד חלב כתיב בהו - תרים מהאי אהאי, כתב רחמנא ראשית.	ל"א:									!
והרי חרמים, דאמר רחמנא: (ויקרא כ"ז) לא ימכר ולא יגאל										ז
חרמי כהנים אין להם פדיון, אלא נותנין לכהן	ותנן:									ז
אלמא: לא מהני, תיובתא דאביי										ז
שאני התם, דאמר רחמנא (ויקרא כ"ז) קודש קדש' הוא: בהווייתו יהא.	אמר לך אביי:									!
ולרבא										ז
האי הוא - למעוטי בכור	[רבא]									!
בככור נאמר (במדבר י"ח) לא תפדה, ונמכר הוא, במעשר נאמר (ויקרא כ"ז) לא יגאל - ואינו נמכר לא חי ולא שחוט, ולא תם ולא בעל מום.	דתניא:									!
והרי תמורה, דאמר רחמנא (ויקרא כ"ז) לא יחליפנו ולא ימיר אותו										ז
לא שאדם רשאי להמיר, אלא שאם המיר - מומר, וסופג את הארבעים.	ותנא:									ז
אלמא מהני, תיובתא דרבא										ז
שאני התם, דאמר קרא (ויקרא כ"ז) והיה הוא ותמורתו יהיה קודש	אמר לך רבא:									!
ולאביי										ז
אי לא דאמר רחמנא והיה הוא ותמורתו, הוה אמינא: תצא זו ותכנס זו, קמשמע לך.	[אביי]									!

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
<p>■ מקרא-key:</p>	

תמורה-הכלל ממירין	מאן דאמר	כ	ט	י	ז	ח	ו	ה	ג	ב
והרי בכור, דאמר רחמנא (במדבר י"ח) לא תפדה								⚡		
יש להן פדיון ולתמורתיהן פדיון, חוץ מן הבכור ומן המעשר.	ותנן:							⚡	◊	
אלמא: לא מהני, תיובתא דאביי								⚡		
שאני התם, דאמר קרא הם - בהווייתן יהו.	אמר לך אביי:							!	◊	
ולרבא, האי הם למה ליה?								⚡		
הן קריבין, ואין תמורתן קריבין.	[רבא]							!	◊	
ולאביי האי סברא מנא ליה?								⚡		
(ויקרא כ"ז) אם שור אם שה לה' הוא לה' קריב ואין תמורתו קריבה.	[אביי]							!	◊	
ורבא								⚡		
אין הכי נמי דמהווא קרא, אלא הם למה לי - לימד על בכור ומעשר שנתערב דמן בכל העולין - שקריבין לגבי מזבח.	[רבא]							!	◊	
ואביי האי סברא מנא ליה?								⚡		
(ויקרא ט"ז) מולקח מדם הפר ומדם השעיר, והלא דם הפר מרובה משל שעיר - מיכן לעולין שאין מבטלין זה את זה	[אביי]							!	◊	
ולקח מדם הפר ומדם השעיר - שיהו מעורבין, דברי רבי יאשיה.	דתניא:							!		
ורבא								⚡		
התם - מזה בפני עצמו, ומזה בפני עצמו, וסבר לה כרבי יונתן.	[רבא]							!	◊	
והרי מעשר, דאמר רחמנא לא יגאל								⚡		
יש להן פדיון ולתמורתיהן, חוץ מן הבכור ומן המעשר.	ותנן:							⚡	◊	
אלמא: לא מהני, תיובתא דאביי								⚡		
שאני התם דיליף עברה עברה מבכור.	אמר לך: [אביי]							!	◊	
הרי הקדימה תרומה לביכורים, דאמר רחמנא (שמות כ"ב) מלאתך ודמעך לא תאחר								⚡		
המקדים, אף על פי שהוא בלא תעשה - מה שעשה עשו	ותנן:							⚡	◊	
שאני התם, דאמר קרא (במדבר י"ח) מכל מעשרותיכם תרימו מתנותיכם	אמר לך רבא:							!	◊	
ולאביי								⚡		
מיבעיא ליה כדאמר רב פפא לאביי:								!		
אלא מעתה אפילו הקדימו בכרי נמי נפטך	[רב פפא לאביי]							⚡	!	◊
עליך אמר קרא מכל מעשרותיכם תרימו.	[אביי]							!	!	◊
מה ראית לרבות את הכרי ולהוציא את השיבלין?	[רב פפא לאביי]							⚡	!	
מרבא אני את הכרי - שישנו בכלל דיגון, ומוציא אני את השיבלין - שאין בכלל דיגון.	[אביי]							!	!	
והרי אלמנה לכהן גדול, דרחמנא אמר: (ויקרא כ"א) אלמנה וגרושה לא יקח								⚡	◊	

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

תמורה-הכלל ממירין	מאן דאמר	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
כל מקום שיש קדושין ויש עבירה - הולך אחר הפגום	ותנן:									⚡	◊
שאני הכא, דאמר קרא - (ויקרא כ"א) לא יחלל זרעו.										!	◊
ולאביי										⚡	
נימא קרא לא יחל, מאי לא יחלל - אחד לו ואחד לה.	[אביי]									!	◊
והרי הקדיש בעלי מומין למזבח, דרחמנא אמר (ויקרא כ"ב) כל אשר בו מום לא תקריבו										⚡	
המקדיש בעלי מומין לגבי מזבח, אף על פי שהוא בלא תעשה - מה שעשה עשוי	ותנן:									⚡	◊
תיובתא דרבא										⚡	
שאני התם, דאמר קרא (ויקרא כ"ב) ולגדר לא ירצה, רצוי הוא - דלא מרצה, הא מיקדש - קדשי.	אמר לך רבא:									!	◊
ולאביי										⚡	
אי דלא אמר רחמנא ולגדר לא ירצה, הוה אמינא כעובר מצוה - וכשר, קמשמע לן.	[אביי]									!	◊
והרי מקדיש תמימין לבדק הבית, דאמר רחמנא: (ויקרא כ"ב) נדבה תעשה אותו - זה קדשי בדק הבית										⚡	
המקדיש תמימין לבדק הבית, אע"פ שהוא בלא תעשה - מה שעשה עשוי	ותנן:									⚡	◊
תיובתא דרבא										⚡	
ממקום שנתרבו בעלי מומין לגבי מזבח, נתרבו תמימין לבדק הבית.	אמר לך רבא:									!	◊
והרי גזל, דרחמנא אמר (ויקרא י"ט) לא תגזול										⚡	
הגזול עצים ועשאן כלים, צמר ועשאן בגדים - משלם כשעת הגזילה	ותנן:									⚡	◊
תיובתא דרבא										⚡	
שאני התם, דאמר קרא (ויקרא ה') אשר גזל - כמה שגזל.	אמר לך רבא:									!	◊
ולאביי										⚡	
האי אשר גזל מיבעי ליה - על גזילו שלו מוסיף חומש, על גזילו של אביו - אינו מוסיף חומש.	[אביי]									!	◊
והרי משכון, דרחמנא אמר (דברים כ"ד) לא תבא אל ביתו לעבוט עבוטו										⚡	
מחזיר את הכר בלילה ואת המחרישה ביום	ותנן:									⚡	◊
תיובתא דרבא										⚡	
שאני התם, דאמר קרא (דברים כ"ד) השב תשיב.	אמר לך רבא:									!	◊
ולאביי										⚡	
אי לאו דאמר רחמנא השב תשיב, ה"א: איסורא עבד, אי בעי - ניהדר, ואי בעי - לא נהדר, קמ"ל.	[אביי]									!	◊
והרי פאה, דרחמנא אמר: (ויקרא כ"ג) לא תכלה פאת שדך בקוצרך										⚡	
מצות פאה - להפריש מן הקמה, לא הפריש מן הקמה - יפריש מן העמרים, לא הפריש מן העמרים - יפריש מן הכרי עד שלא מירחו, מירחו - מעשרו ונותן לו	ותנן:									⚡	◊
משום רבי ישמעאל אמרו: אף מפריש מן העיסה.										⚡	

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

תמורה-הכלל ממירין	מאן דאמר	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
מימרא												
תיובתא דאביי					⚡							
שאני התם, דאמר קרא (ויקרא י"ט) תעזוב (ויקרא כ"ג) תעזוב ויתירא.	אמר לך אביי:				!				◊			
ורבא					⚡							
יש לך עזיבה אחרת שכזו, ואיזו - זה המפקיר כרמו	אמר לךרבא:				!				◊			
המפקיר כרמו, והשכיל לשחרר ובצרו - חייב כפרט ועוללות בשכחה ובפאה, ופטור מן המעשר.	דתניא:				■	!						
והשתא דשנינן כל הני שינויי, דאביי ורבא במאי פליגי?	רב אחא בריה דרבא לרב אשי:							⚡		◊		
ברבית קצוצה קמיפליגי, וכדרכי אלעזר.								!		◊		
רבית קצוצה - יוצאה בדיינין, אבק רבית - אינה יוצאה בדיינין.	דא"ר אלעזר:				◆	■	!			◊		
אפ"ל רבית קצוצה אינה יוצאה בדיינין.	ר' יוחנן				◆	■	!			◊		
התם בסברא פליגי? התם בקראי פליגי	א"ל: [רב אשי]							⚡		◊		
מ"ט דרבי יוחנן - אמר קרא (יחזקאל י"ח) בנשך נתן ותרבית לקח וחי לא יהיה - לחיים ניתן ולא להישבון.	דא"ר יצחק:							⚡				
מהכא: (ויקרא כ"ה) ויראת מאלהיך אני ה' - למורא נתתו ולא להישבון.	רב אחא בר אדא:							⚡				
מהכא: (יחזקאל י"ח) התועבות האל עשה מות יומת דמיו בו יהיה והוליד בן פריץ שופך דם, הוקשו מלוי רבית לשופכי דמים, מה שופכי דמים - לא ניתנו להישבון, אף מלוי רבית - לא ניתנו להישבון.	רבא:							⚡				
מ"ט דרבי אלעזר - דאמר קרא (ויקרא כ"ה) וחי אחיך עמך - אהדר ליה כי היכי דניחי עמך.	ואמר רב נחמן בר יצחק:							⚡				
ואלא במאי קמיפליגי אביי ורבא?								⚡				
בשינוי קונה.								!		◊		
בהני שינויי דשנינן ברבית קצוצה, לאביי - לא מהדר רבית, לרבא - מהדר רבית.	ל"א:							!				
והא אביי נמי סבר מפקינן רבית קצוצה בדיינין								⚡		◊		
הדין דמסיק בחבריה ארבע זוזי בריביתא, ויהביה ליה למלוה בגוותיה גלימא דשוי חמשא בארבעה, כי מפקינן מיניה - ד' מפקינן מיניה, והאי זוזא - במתנה הוא דיהב ליה.	דאמר אביי:							⚡				
חמשא מפקינן מיניה, מ"ט - כולה בתורת ריביתא קאתי לידיה	רבא:							⚡				
אלא, כי קא מיפליגי אביי ורבא - בשינוי קונה.								!		◊		
(ויקרא כ"ב) אשר בו מום לא תקריבו מה ת"ל? אם בלא תשחטו - הרי כבר אמור למטה, אלא מה ת"ל בל תקריבו - בל תקדישו.	ת"ר:									■	◊	
מכאן אמרו: המקדיש בעלי מומין לגבי מזבח, עובר משום חמשה שמות משום בל תקריבו בל תקדישו בל תשחטו ומשום בל תזרקו ומשום בל תקטירו כולו, ומשום בל תקטירו מקצתו	[ת"ק]									◆	■	◊
אף קבלת הדם:	משום ר' יוסי בר' יהודה אמרו:										■	◊
אם בל תשחטו הרי אמור למטה.	אמר מר:										■	<
היכן אמור?											^	
(ויקרא כ"ב) עורת או שבור או חרוץ או יבלת לא תקריבו מה ת"ל - אם בל תקדישו - הרי כבר אמור למעלה, אלא מה ת"ל לא תקריבו - בל תשחטו.	דתניא:									■	!	◊
ואשה לא תתנו מהם - אלו אשים. אין לי אלא כולן, מקצתן מנין - ת"ל מהם.											■	◊
זריקת דמים מנין - ת"ל על המזבח.											■	◊

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

תמורה-הכלל ממירין	מאן דאמר	כ	י	ט	ז	ח	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
לה' - לרבות שער המשתלח.																◊
ולה' לרבות הוא?																⚡
אי (ויקרא י"ז) קרבן - שומע אני אף קדשי בדק הבית שנקראו קרבן, כענין שנאמר (במדבר ל"א) ונקרב את קרבן ה', ת"ל ואל פתח אהל מועד וגו' - הראוי לפתח אהל מועד חייבין עליו משום שוחטי חוץ, שאין ראוי לפתח אהל מועד - אין חייבין עליו משום שוחטי חוץ. אוציא אני את אלו, ולא אוציא פרת חטאת ושעיר המשתלח, שהן ראויין לפתח אהל מועד - ת"ל לה' - מי שמיוחדין לה', יצאו אלו שאין מיוחדין לה'.	והתניא:															◊
התם מעניינא דקרא, ואל פתח - לרבות, לה' - להוציא. הכא דאשה - להוציא לה' - לרבות.	רבי:															◊
טעמא דכתב קרא לה' הוא דלא מייתי שער המשתלח, הא לא רבי קרא לה' הוה אמינא: שער המשתלח בעל מום - שפיר דמי? מכדי, אין הגורל קבוע אלא בדבר הראוי?																⚡
הא מני - חנן המצרי היא	רב יוסף:															!
אפילו דם בכוס - מביא חבירו ומזווג ליה.	דאמר: [חנן המצרי]															!
נהי דשמעת ליה לחנן המצרי - דלא הוי דיחוי, דלא צריך הגרלה מי שמעת ליה? דילמא מייתי ומגריל																⚡
הא מני - ר"ש היא	אלא אמר רב יוסף:															!
מת אחד מהן - מביא חבירו בלא הגרלה - דברי ר"ש.	דתניא: [ר"ש]															!
לא נצרכא - כגון שהומם בו ביום וחיללו על חבירו, ס"ד אמינא בשלמא מעיקרא לא ידענא אי האי מיקבע לשם, אבל הכא כיון דאינכר שם - לא לקי, קמ"ל.	רבי:															!
אף קבלת הדם.	אמר מר: משום רבי יוסי ברבי יהודה:															■
מאי טעמא דרבי יוסי ברבי יהודה?																^
אמר קרא (ויקרא כ"ב) ומעוך וכתות ונתוק וכתות וגו' - זו קבלת הדם שאמר רבי יוסי בר' יהודה.																!
ולתנא קמא, האי לא תקריבו למה לי?																⚡
מיבעי ליה לזריקת דמים:																!
והא נפקא ליה מעל המזבח																⚡
אורחיה דקרא דמשתעי הכי.																!
ורבי יוסי בר' יהודה נמי, אורחיה דקרא הוא																⚡
אין ה"נ																!
אלא קבלת הדם מנא ליה?																⚡
נפקא ליה מהא: (ויקרא כ"ב) ומיד בן נכר לא תקריבו - זו היא קבלת הדם שאמר רבי יוסי ברבי יהודה.																!
ולתנא קמא האי לא תקריבו למה לי?																⚡
מיבעי ליה להאי: ס"ד אמינא הואיל ולא נצטוו בני נח אלא על מחוסר אברים, לא שנת במזבח דידהו, ולא שנת במזבח דידן, קמ"ל:	[ת"ק]															!
אף על קבלת הדם.	ל"א, רבי יוסי ברבי יהודה:															■
מאי טעמא?																^
דכתיב ומעוך וכתות וגו' לא תקריבו - זו קבלת הדם, וזריקה - נפקא ליה מעל המזבח.																!

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ^ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>■ מקרא-key:</p>	

תמורה-הכלל ממירין	מאן דאמר	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ולרבנן נמי, תיפוק להו זריקה מן על המזבח				ז							
הכי נמי				!							
ואלא לא תקריבו דמעוך למאי אתא?				ז						◊	
מפקינן לבמת יחיד	[לרבנן]			!						◊	
ולרבי יוסי ברבי יהודה, האי מיבעי ליה לבמת יחיד				ז							
איך הכי נמי				!							
אלא תקריבו דקבלה מנא ליה?				ז							
מיד בן נכר לא תקריבו - זו קבלת הדם.	[ר' יוסי בר' יהודה]			!						◊	
ורבנן				ז							
אצטריך, ס"ד אמנא: הואיל ובני נח אין מצווין אלא על מחוסר אבר בבמה דלהון, דלמא אנן נמי נקביל מינהון? קא משמע לן מכל אלה דלא מקבלינן.	[רבנן]			!						◊	
שמא לא שנינו אלא בתם שנעשה בעל מום, דאי בעל מום מעיקרא - דיקלא בעלמא הוא	מתקף לה ר"ל:									ז	◊
(ויקרא כ"ב) שרוע וקלוט כתיב בפרשה, והני בעלי מומין מעיקרא נינהו.	אמר ליה רבי חייה בר יוסף:									!	◊
שמא לא שנינו אלא בתמורה	אמר ליה: [ר"ל]									ז	◊
חומר בתמורה מבקדשים - שכן קדושה חלה עליה על בעל מום קבוע	דתנן:									■	ז
לא שמיע לך הא דאמר ר' ינאי בחבורה	אמר ליה רבי יוחנן:									!	
המקדיש בעל מום לגבי מזבח - עובר משום חמשה שמות	[ר' ינאי] נמנו וגמרו:									■	!
ואי בתמורה נמי, ששה הווין, דאיכא נמי לאו דתמורה										!	
אלא מאי - בבעל מום מעיקרו, אמאי לקי? דיקלא בעלמא הוא	[ר"ל]									ז	
דיקלא לאו זילא מילתא - מין עצים הוא, בעל מום מעיקרא - זילא מילתא, כיון דשביק - תמים ואקדיש בעלי מומין - מיחייב.	אמר ליה: [ר' יוחנן]									!	◊
אפילו הכי בזיא מילתא, דדקל ליכא במינו - לא לקי, לאפוקי בעל מום, כיון דאיכא במינו - לקי.	לישנא אחרינא, א"ל: [ר' יוחנן]									!	◊
השתא דאמור טעמא דבעל מום דלקי - משום דבזיא מילתא, אפילו אקדיש ליה לדמי נסכים - נמי לקי.	רבא:									■	◊
נדבה תעשה אותו - זה קדשי בדק הבית ואין לי אלא נדבה, נדר מנין - ת"ל ולנדר. יכול אפי' קדשי מזבח - תלמוד לומר (ויקרא כ"ב) ולנדר לא ירצה - זה קדשי מזבח, ואין לי אלא נדר, נדבה מנין - ת"ל נדבה.	תניא כוותיה דרבא: [ת"ק]									■	◆
לא ירצה - בהרצאת גופו הכתוב מדבר.	רבי:									■	◆
היינו תנא קמא										ז	
מאי לאו בהא קמפילגי. דתנא קמא סבר: אפי' אקדישה לדמי נסכים - נמי לקי ורבי סבר: בהרצאת גופו הוא דלקי, אבל בדמי נסכים - לא לקי, ש"מ.										!	
ואלא אותו למה לי?										ז	
(ויקרא כ"ב) נדבה תעשה אותו - אותו אתה מקדיש לבדק הבית, ואי אתה עושה תמים נדבה לבדק הבית. מיכן אמרו: המקדיש תמימים לבדק הבית - עובר בעשה.	לכדתניא:									!	◊
ומנין אף בלא תעשה - שנאמר (ויקרא כ"ב) וידבר ה' אל משה לאמר לימד על הפרשה כולה שהיא בלאו - דברי ר' יהודה.	[ר' יהודה]									■	
מאי משמע?	רבי לבר קפרא:									ז	

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת- story- מעשה- O</p>	<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- ! proof- ראיה- ■</p>
<p>מקרא-key:</p>	

תמורה-הכלל ממירין	מאן דאמר	כ	ט	ז	ח	ו	ה	ד	ג	ב	א
מימרא											
דכתיב לאמר - לא נאמר בדברים.	א"ל: [בר קפרא]	!	◆								◇
לאמר - לאו אמור.	בי רב:	!	◆								◇
המעלה אברי בעלי מומין לגבי מזבח אמר רבא: עובר משום בל תקטירו כולו ומשום בל תקטירו מקצתו	אימתר: [רבא]								◆	■	◇
אין לוקין על לאו שבכללות.	אביי:								◆	■	◇
המקדיש בעלי מומין לגבי מזבח - עובר משום חמשה שמות	מיתיב:								■	ז	◇
תויבתא דאביי										ז	
בגברי קתני.	אביי:									!	
אי בגברי - עובר, עוברין מיבעי ליה, אלא פשיטא בחד גברא, ותויבתא דאביי										ז	
אפיק הקטרת מקצתו, ועייל קבלת הדם.	אביי:									!	◇
קבלת דם, לר' יוסי ברבי יהודה אית ליה, לתנא קמא לית ליה										ז	◇
קשיא.										!	
והא מדסיפא רבי יוסי ברבי יהודה היא, רישא רבנן	ל"א:									ז	
תויבתא דאביי, תויבתא.										!	◇
הכהנים ממירין את שלהן, וישראל ממירין את שלהן.											■
אין הכהנים ממירין לא בחטאת, ולא באשם, ולא בככור.											■
מפני מה אין ממירין בככור?	רבי יוחנן בן גוריו:										ז
חטאת ואשם - מתנה לכהן, ובכור - מתנה לכהן, מה חטאת ואשם - אין ממירין בו, אף בכור - אין ממירין בו.	אמר לו ר' עקיבא:										!
מה לו אם אינו ממיר בחטאת ואשם - שאין זכין בהן בחייהן, תאמר בככור - שזכין בו בחיין	רבי יוחנן בן גוריו:										ז
והלא כבר נאמר (ויקרא כ"ז) והיה הוא ותמורתו יהיה קודש, היכן קדושה חלה עליו - בבית הבעלים, אף תמורה - בבית הבעלים.	אמר לו ר' עקיבא:										!
בכור מוכרין אותו תם חי, ובעל מום חי ושחוט, ומקדשין בו את האשה	תנן התם:										■
לא שנו אלא בזמן הזה - והאיל ואית ליה לכהן זכיה בגוויה, אבל בזמן שבית המקדש קיים, כיון דתם להקריבה הוא דקאי - אין מוכרין אותו תמים חי.	רב נחמן אמר רבה בר אבוה:										■
מוכרין אותו תמים חי.	איתיביה רבא לרב נחמן:										■
חי - אין, שחוט - לא											■
אימת?											^
אילימא בזמן הזה											!
מי איכא תם שחוט?											ז
אלא פשיטא - בזמן שבית המקדש קיים											!
וקתני מוכרין אותו תמים חי											ז
לא, לעולם בזמן הזה ומי קתני מוכרין אותו תמים חי - אין, שחוט - לא? הא גופא אתא לאשמועינן: דבכור מוכרין אותו תמים חי.											!

Talmud Navigator

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת- story- מעשה- key-מקרא:</p>	<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-</p>
--	--

תמורה-הכלל ממירין	מאן דאמר	ב	כ	ט	ז	ח	ו	ה	ד	ג	ב	א
בבכור נאמר לא תפדה - ונמכר הוא.	אי תיביה:									ז		ו
במאי עסקינן?										א		ז
אילימא בזמן הזה										!		ז
(במדבר י"ח) ואת דמם תזרוק על המזבח	אימא סיפא:									ז		ז
בזמן הזה מי איכא מזבח?										ז		ז
אלא פשיטא - בזמן שבית המקדש קיים										!		ז
ובמאי?										א		ז
אילימא בבעל מום										!		ז
ואת דמם תזרוק על המזבח ואת חלבם תקטיר	אימא סיפא:									ז		ז
ואי בבעל מום מי חזי להקרבה?										ז		ז
אלא בתם										!		ז
נמכר הוא	וקתני:											ז
מדי איריא? רישא - בבעל מום, סיפא - בתם.												!
כהנת שנתערבה ולדה בולד שפחתה, הגדילו התערבות - משחררין זה את זה, ושניהם אוכלין בתרומה, וחולקין חלק אחד על הגורן. בכורן ירעו עד שיסתאבו, ואכלו במומן.	מתיב רב משרשיא:											ז
במאי עסקינן?												א
אילימא בזמן הזה												!
מאי שנא דידן מדידהו? דידן נמי מומין בעינן												ז
אלא לאו - בזמן שבית המקדש קיים												!
אי אמרת בשלמא אית ליה לכהן זכיה בגויה - שפיר, אלא אי אמרת לית ליה - ליתי גזבר ולישקלא												ז
לעולם בזמן הזה, ודקא קשיא לך מאי שנא דידן מדידהו? אנן - יהבינן ליה לכהן במומיהו, אינהו - כיון דאיכא בהו מקצת כהן - מפקע ליה לכהנים.												!
אי בזמן הזה - מאי איריא בכורות דהלין ספיקות, אפילו דידן נמי ירעו	ל"א:											ז
אלא פשיטא בזמן שבית המקדש קיים												!
ואי בבעל מום - ירעו עד שיסתאבו? הא מסואבין וקיימין												ז
אלא פשיטא - בתמין והלין הוא דלא מצי מזבני הא כהנים ודאין מזבנין לעולם												!
לעולם בזמן הזה, מאי קשיא לך - אפי' דילן נמי ירעו - לא מצינו מדחית ליה לכהן, דלא אית כאן ספק כהונה הני ספיקות - מדחו לכהן, כל חד וחד א"ל לכהן אנא כהן.												!
(דברים י"ג) בהמתה - פרט לבהמת בכור ומעשר שבה, שללה - פרט לכסף מעשר שני שבה.	מתיב, ר"ש:											ז
במאי עסקינן?												א
אילימא בזמן הזה												!
מי איכא עיר הנדחת?												ז

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה- O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
<p>מקרא-key:</p>	

תמורה-הכלל ממירין	מאן דאמר	כ	ט	ז	ח	ו	ה	ג	ב	א
מימרא	מהתנן:	ז								
אין עושין עיר הנדחת אלא בב"ד של שבעים ואחד										
אלא פשיטא - בזמן שבית המקדש קיים			!							◇
ובמאי?			^							
אי נימא בבעל מום			!							
היינו בהמתה			ז							
אלא פשיטא - בתם			!							◇
ואי אמרת בשלמא אית ליה זכיה בגויה - שפיר, אלא אי אמרת לית ליה - למה לי מבהמה תיפוק ליה משללה - ולא שלל שמים										◇
לעולם בבעל מום, ודקא קשיא לך היינו בהמתה, מי שנאכל בתורת בהמתה, יצאו בכור ומעשר - שאינן נאכלין בתורת בהמתה										◇
כל פסולי המוקדשין נמכרין באיטליז ונשקלין בליטרא, חוץ מן הבכור ומן המעשר שהנאתן לבעלים.	דתנן:									
(ויקרא ה') ומעלה מעל בה' - לרבות קדשים קלים שהן ממון בעלים - דברי רבי יוסי הגלילי	מיתיבי: [רבי יוסי הגלילי]									◇
לרבות שלמים	בן עזאי:									◇
לא אמר בן עזאי אלא בככור בלבד.	אבא יוסי בן דוסאי:									◇
במאי עסקינן?										
אילימא בזמן הזה										
הא דומיא דשלמים קתני										
אלא פשיטא - בזמן שבית המקדש קיים										◇
ובמאי עסקינן?										
אילימא בבעל מום										
הא דומיא דשלמים קתני										
אלא לאו - בתם										◇
וש"מ - אית ליה לכהן זכיה בגויה										◇
לא, לעולם בתם, ובככור בחוצה לארץ, ורבי שמעון היא	אביי:									◇
אם באו תמימין - יקרבו.	דאמר: [ר"ש]									◇
מה לי אם אינו מימר בחטאת ואשם - שהרי אין זכין בהן בחייהן, תאמר בככור - שזכין בחייו.	מיתיבי, אמר לו רבי יוחנן בן נורי:									◇
במאי עסקינן?										
אילימא בבעל מום										
הא דומיא דחטאת ואשם קאמר										
אלא לאו - בתם										◇
זכין בו בחייו	וקתני:									◇

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

תמורה-הכלל ממירין	מאן דאמר	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא	רבינא:										◊
הא נמי - בבכור בחוצה לארץ, ורבי שמעון היא	דאמר: [ר"ש]										◊
אם באו תמימים - יקרבו.											◊
לימא כתנאי											◊
בכור, בבית הבעלים - עושין תמורה, בבית הכהן - אין עושין תמורה.	[ת"ק]										◊
כיון שבא לידי כהן - אין עושין תמורה.	רבי שמעון בן אלעזר:										◊
היינו תנא קמא											◊
מאי לאו הכי קאמר: בבית כהן - כהן הוא עושה תמורה, ואין בעל עושה תמורה											◊
אלמא אית ליה לכהן זכייה בגוויק											◊
לא קשיא, הא - רבי יוחנן בן נורי, הא - רבי עקיבא.											◊
לא שנו אלא כהן לכהן, אבל כהן לישראל - אסור. מ"ט - דלמא אזיל ישראל ושדי ביה מומא, וממטי לחכם, ואומר לו: בכור זה נתן לי כהן במומו.	רב חסדא:										◊
ומי שרי חכם הכי?											◊
אין רואין בכור לישראל אלא א"כ כהן עמן	והא אמר רב:										◊
היינו טעמא דישאל אסור - מפני שנראה ככהן המסייע בבית הגרנות.	רב הונא בריה דרב יהושע:										◊
מר זוטרא איקלע לבי רב אשי, אמרו ליה: לטעום מר מידן אייתו לקמיה בישראל, א"ל: ליכול מר דמיברי, משום דבוכרא הוא מנא לכו הא? אמרו ליה: דזבן לן פלוני כהן.											◊
לא סבירא לכו הא דאמר רב הונא בריה דרב יהושע מפני שנראה ככהן המסייע בבית הגרנות?	אמר להו: [מר זוטרא]										◊
לא סבירא לן, דאנן מיזבן קא זבנינן.	אמרו ליה:										◊
ולא סבירא לכו, הא דתנן	אמר להו: [מר זוטרא]										◊
עד כמה ישראל חייב ליטפל בבכור, בדקה שלשים, ובגסה - חמשים יום, ואם אמר לו תנהו לי בתוך זמנו - הרי זה לא יתננו לו.	[דתנן]										◊
מה טעם - מפני שנראה ככהן המסייע בבית הגרנות	ואמר רב ששת:										◊
התם - מוכחא מילתא, הכא - מזבן קא זבנינן.	אמרו ליה:										◊
הכא - לא יהיב דמי, הכא - קא יהיב דמי, מאי אמרת מוזיל כהן גביה, דסבר כהן, דכי הוי ליה בכור אחרינא יהיב ניהלי - לאו דמטיק אדעתיה בוצינא טב מקרא.	לשון אחר, אמרו ליה:										◊